Написав Діана Парипа
Понеділок, 23 листопада 2015, 01:24

Уже місяць без віршів…
Уже місяць – байдужість німа…
Що зі мною – сама я не знаю.
Так не можу я більше,
А сили вже зовсім нема,
Не горю, а неначе згасаю.

Я не можу мовчати,
Але важко сказати слова,
Передати, чим серце страждає.
Хочу всім розказати,
Що в небі Вітчизна моя,
Де Спаситель у славі сіяє.

А душа хоче миру,
Вона хоче і щастя, й тепла,
Вона ніжності хоче, підтримки…
Мені страшно: не встигну,
Не встигну трудитися я,
Справити я не встигну помилки.

А душа рветься в небо,
Там чарівна краса неземна,
Там небачене щастя панує…
Та трудитися треба,
А тут знемагаю вже я…
Вірю, Боже, мене Ти почуєш.

Забери всю байдужість,
Забери всю тривогу, прошу,
Лиш з Тобою до цілі ітиму…
Сил подай, даруй мужність,
Даруй Ти Свою теплоту,
Не лишай, молю, Свою дитину.

Я бажаю служити,
Я прагну служити Тобі.
Так чудово, що я Тебе знаю!
Шлях не квітами вкритий,
Та мені помагаєш в журбі,
Даєш сили, тримаєш в відчаю.

Будь звеличений, Боже,
Через вчинки й життя все моє.
Ним керуй, управляй, як захочеш.

Ти мені допоможеш,
В Тобі скарб дивний є,
Ти – це світло в час темної ночі.

Березень, 2007